

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

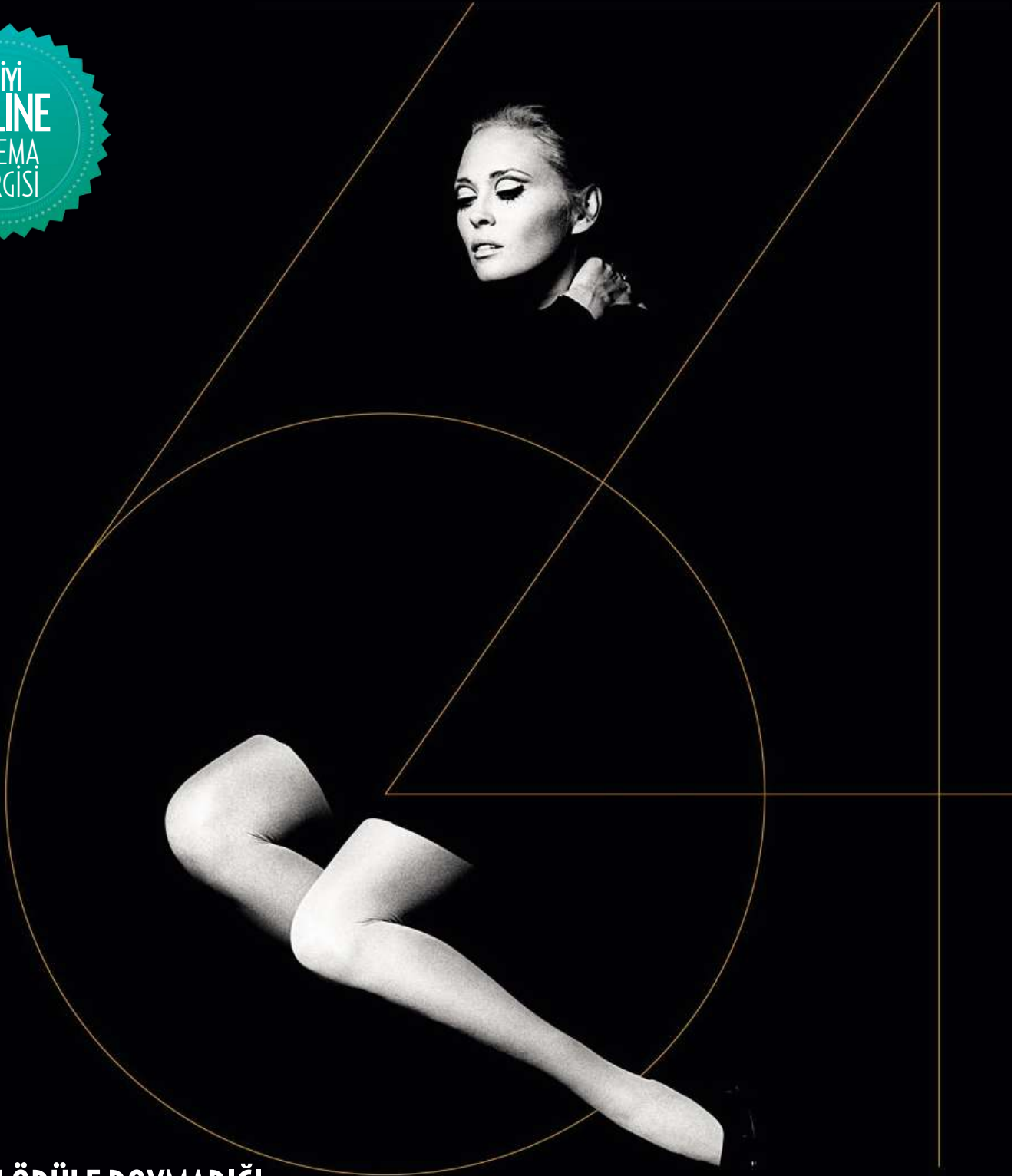
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENİYİ
ONLINE
SİNEMA
DERGİSİ

NBC'NİN ÖDÜLE DOYMADIĞI CANNES'IN ARDINDAN

OSCAR® ÖDÜLÜ SAHİBİ
2011
EN İYİ KADIN OYUNCU - NATALIE PORTMAN

SİYAH KUĞU

BLACK SWAN

"Siyah Kuğu" da bir başyapıt için gereken her şey var...
Usta işi bir yönetmenlik, tekrar tekrar izlenilesi sahneler,
aklımızdan çıkmayacak detaylar ve harika bir Natalie Portman...

Burak Göral
— Arkapencere.com

ÖZEL SEÇENEKLER

- "Siyah Kuğu"daki Başkalaşımalar
- Fragmanlar

DİL SEÇENEKLERİ

Diller: Türkçe 5.1, English 5.1, Czech 5.1, Hungarian 5.1
Altyazılar: Türkçe, English, Croatian, Czech, Hungarian, Hebrew,
Serbian, Slovenian
Süre: 103 dakika
Görüntü Formatı: 1.78:1

ŞİMDİ BLU-RAY, DVD VE VCD'DE!

tiglon

© 2010 Twentieth Century Fox Home Entertainment LLC. All Rights Reserved.

TÜRKİYE SİNEMASININ RÖNESANS HALİ!

NURİ BİLGE CEYLAN'IN ARTIK KLASİKLEŞEN ÖDÜLLÜ CANNES DÖNÜŞÜNÜN ARDINDAN RADİKAL gazetesinde "Türkiye Sinemasının Rönesansı" başlıklı geniş katımlı bir dosya hazırlandı. Filmlerimizin Berlin ve Cannes gibi Avrupa festivallerinde yarışıp ödüllerle dönüşleri, yıl bazında seyirci önüne çıkarılan film sayısının gözle görülür artışları, tabii ki bir 'ilerleme' nin göstergesi sayılabilir. Ancak aynı araştırmada fikirleri alınan pek çok yönetmenin aksine iki eleştirmenin dikkatlerden kaçan noktalara temas ettiklerine de şahit olduk. Bu arada dikkatli sinemaseverler fark etmişlerdir, hep de böyle oluyor nedense: Sinema tartışmalarında eleştirmenlerin değerlendirmeleri hep daha soğukkanlı ve sağduyulu oluyor. Ama sektörün kodaman bazı isimleri, yine de eleştirmenleri Türk sinemasının bir numaralı düşmanı olarak ilan etmekten hiçbir zaman vazgeçmiyorlar!

Neyse oralarda oyalanmayalım şimdi; dosyada, arkadaşımız Uğur Vardan değerlendirmesinde, mealen, yurtdışı festivallerdeki başarıların hep aynı yönetmenlerden geldiğini, genç neslin bazı yönetmenlerinin de bu ağabeylerini 'üslupça' taklit ederek bir çeşit 'kopya' olmaya doğru gittiklerinin altını çiziyor. Bizce taklit etmenin zararsız olduğu durumlar yok değil, ancak Vardan'ın tesbitinde de haklılık payı var. Türkiye sineması, özellikle Ömer Kavur'dan sonra kendi sinemasını oluşturabilmiş yönetmenlere hasret kaldı bir on yıl. Sonrasında gelen yeni kuşak; Nuri Bilge Ceylan, Zeki Demirkubuz, Reha Erdem, Derviş Zaim ve Yeşim Ustaoglu böyle bir ortamda kendi sinemalarını bulmuş isimler oldular. Bu isimler, yaptıkları filmlerle özellikle Fransız ve İtalyan sinemasının eski günlerinden çok uzak olduğu, İngiliz sinemasının kendisini gangster komedilerine vurduğu dönemlerde Avrupa'da dikkat çektiler. İyi de ettiler. Böylece arkalarından gelen genç kuşağa ilham ve cesaret verdiler. Bir anlamda "Sonbahar", "Gitmek" ve "Çoğunluk" gibi

filmlerin de önünü açtılar. Ama Vardan'ın da dediği gibi (bazı) "Genç yönetmenlerin kendilerini gösterme adına üsluplarını Nuri Bilge ya da Kaplanoğlu sinemalarına yakın tutma çabaları, bir anlamda 'gereksiz' kopyaların çıkmasına neden oluyor."

Bir de aynı araştırmada Arka Pencere yazarlarından Tunca Arslan'ın tesbiti var ki meselenin başka bir boyutuna yöneltiliyor spot ışıklarını. Diyor ki Arslan yazısında: "Avrupa festivalleri, önce Çin, sonra İran, şimdi de Türk sinemasını fark etti. Fark etmek zorundaydı, çünkü Batı kültürü çoktandır, nasıl sonuçlanacağı belli olmayan ciddi bir 'duraklama dönemi' yaşıyor. Batılılar, kaybettikleri değerlerle ve 'malzemeye' karşılaşıyor bu filmlerde." Batı sinemasındaki gerilemenin nedenleri ayrı bir yazı konusu ama Arslan'ın özellikle atağa geçen ülkeler listesinde Güney Kore ve Meksika'yı da katabiliriz. Ama bu ülkelerin hiçbirinde Türk sinemasındaki seyirci profilinin olmadığına da yine tek bir cümleyle değinmiş oluyor Arslan: "Bu başarıyı artık Türk seyircisi de fark etmek zorunda!"

Çok haklı, çünkü Türk seyircisi ödüllü yönetmenlerinin bu seçkin filmlerine o kadar az ilgi duyuyor ki, insanın rakamlara bakınca içi acıyor. Seyirci "Üç Maymun" ve "Sonbahar" ile bu tip filmlerin gişe rakamının tavan noktasını 130-150 bin aralığı olarak belirledi geçtiğimiz sezonlarda. Ama Reha Erdem ve Derviş Zaim filmlerinin son hasılatlarına bakınca gördüğümüz manzara aynen şu: "Kosmos" 16.224; "Gölgeler Ve Suretler" 25.209...

Tabii ki bu filmlerden "New York'ta Beş Minare", "Eyyvah Eyvah 2" hasılatlarını beklemek eşyanın tabiatına aykırı! Ama yapmayın, 74 milyon nüfuslu, yılda ortalama 20 milyon biletin kesildiği bir ülkede, tüm dünyada büyük merak ve ilgiyle izlenen bir Nuri Bilge Ceylan filmine ilgi duyabilecek hadi 1 milyon değil, hadi 500 bin de değil, 300 bin kişi bile bulamayacak mıyız?

Eyyvah eyyvah! 🙄

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UÇUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, EBRU ÇELİKTUĞ, OLAN ÖZYURT, MÜGE TURAN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Devlerin Günahı (There Be Dragons), Şeytanı Gördüm (Akmareul Boatda), Zor Hedef (À Bout Portant), Troll Avı (Trolljegeren), Gönül Avcısı (L'Arnacoeur), Ödünç Sevgili (Something Borrowed).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

20 TRENDEKİ YABANCI

Fenerbahçe'nin şampiyonluğunu kutlarken, 50 yıl öncesinden gelen Mehmet Dinler filmi "Aşk Yarışı"nı da hatırlamadan edemedik...

22 ESRAR PERDESİ

Cannes Film Festivali'ni bu yıl da yerinde takip ettik. NBC'nin üst üste dördüncü kez ödül almasıyla gururlandık.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Peter Greenaway'den 'yeme içme' merkezli ve 'yamyamca' bir aşk hikayesi: Aşçı, Hırsız, Karısı Ve Aşığı.

28 ÖLÜM KARARI

Büyük aktör Vincent Price'ın 100. doğum gününü kutluyoruz...

32 AİLE OYUNU

Aşk Tesadüfleri Sever, Hırsızlar Şehri (The Town), Aşk Sarhoşu (Love And Other Drugs).

34 SAPIK

SİYAD'ın seçtiği belgeseller DOCUMENTARIST'te, Istanbul Kültür Festivali, "Yalan Dünya" İstanbul Modern Sinema'da, The Rum Diary, Acı Tatlı Hayat (Dalkomhan Insaeng).

DEVLERİN GÜNAHI

ORJİNAL ADI There Be Dragons

YÖNETMEN Roland Joffé

OYUNCULAR Charlie Cox,

Wes Bentley, Dougray Scott,

Olga Kurylenko, Rodrigo Santoro,

Jordi Mollà, Geraldine Chaplin,

Unax Ugalde, Pablo Lapadula,

Golshifteh Farahani

YAPIM 2011 ABD-Arjantin-İspanya

SÜRE 122 dk.

DAĞITIM Özen Film

İSPANYA İÇ SAVAŞI BUGÜNE DEK NİCE
İSPANYOL FİLMİNDE ELE ALINMIŞ DURUMDA.

Öyle ki, son yıllarda Meksikalı Guillermo del Toro bile önce 2001'de "Şeytanın Belkemiği"yle (El Espinazo Del Diablo), sonra da 2006'da "Pan'ın Labirenti"yle (El Laberinto Del Fauno) sırasıyla korkunç ve fantastik suretlere büründürdü bu savaşı. Gerçekten de çok yaratıcı, özgün iki filme imza attı. Anlayacağınız, bu savaş basit dramaların bile üstüne çıkmış, özgün formlarda anlatılmaya başlamış durumda. "Devlerin Günahı" ise sadece eskimiş değil, eprilmiş de görünen bir öyküleme anlayışıyla, hakikaten izleyene harcanan paraya yazık dedirtiren bir tarihî dram/aksiyon.

İngiliz yönetmen Roland Joffé'nin filmografisine baktığınızda politik soslu tarihî dramlara ölesiye düşkün bir adamla karşılaşıyorsunuz. 1984 yapımı "Ölüm Tarlaları"ndan (The Killing Fields) iki sene sonra çektiği "Misyon"a (The Mission) 1995 tarihli "Kırmızı Leke"den (The Scarlet Letter) 2000 yılında çektiği "Vatel"e uzanan bu filmografi, sıklıkla Hristiyanlığın içine düştüğü açmazlara da uğruyor. Yeni filmi "Devlerin Günahı" da İspanya İç Savaşı'nı din temelli ele alıyor. Bağnazlığı mahkum eden "Kırmızı Leke" meraklısının ağzına çalınmış bir bal olarak görülmeli sanki. Zira "Devlerin Günahı", Hristiyan inancının kimi amentülerini neredeyse utanmadan okşayan öyküsü ve üslubuyla bir noktadan sonra İspanya İç Savaşı'nı meramına meze yapıyor ve din propagandası gibi işliyor. Filmin başında da yazdığı gibi, toplum öyle bir hale gelmişti ki, ya İncil'e el basacak ya da tükürecek Komünistler, "Devlerin Günahı"nın bir ayağı, Dan Brown sağılsun, nice kompo teorilerinde çereze dönmüş Opus Dei tarikatının kurucusu, İspanyol rahip ve aziz Josemaría Escrivá de Balaguer'in (Cox) hikayesinde duruyor. Hikayemizin 'geçmiş'te duran bu ayağı 1910'lu yıllardan, Josemaría'nın çocukluğundan başlıyor, İspanya İç Savaşı'nın sonlarına kadar uzanıyor. Filmin daha yakın geçmişte duran diğer ayağı ise 1982 yılının

üzerinde. Bu bölümde Josemaría'nın çocukluk arkadaşı, artık bir ayağı çukurda olan Manolo (Bentley) ile Josemaría hakkında bir kitap yazmaya karar veren oğlu Robert (Scott) arasındaki geçmişten kaynaklı buzların erimesi sürecine tanık oluyoruz. Robert kitabı için babası Manolo'dan yardım isteyince, Manolo isteksizce de olsa kaleme kağıda sarılıyor ve hiyanet dolu mazisini mürekkebe döküyor. Öykünün geçmişine gidişimiz de onun anlatımıyla gerçekleşiyor.

Filmin sinopsisinde İspanya İç Savaşı'nı görmek meraklısına başta heyecan verecektir. Fakat İngiliz yönetmen Roland Joffé prodüksiyonun emekleme safhalarından itibaren riskli tercihler yapıyor ve vahim bir neticeye ulaşıyor. Hatta "Devlerin Günahı"nın seviyesi sık sık bizim yerli tarihî filmlerimizinkine kadar iniyor. Dramatizasyon hayli düşük perdeden seyrediyor. İnanç, bağışlama, kefaret gibi temalar hiçbir derinliği olmadan sahne sahne, tekrar tekrar önümüze sürülüyor.

Açıkcası, bu filme niye böyle uluslararası bir kadro kurulduğunu anlamak kolay değil. İngiliz Charlie Cox, Amerikalı Wes Bentley, İskoç Dougray Scott, Brezilyalı Rodrigo Santoro, hepsi de İspanyol karakterleri canlandırıyor ve İngilizce konuşuyorlar. Ukrayna doğumlu Olga Kurylenko ise, savaşta komünistlerin yanında saf tutmak üzere silah kuşanan Macar kızı Ildiko'ya hayat veriyor. Kendi kökenine yakın bir karaktere bürünen yegane bir isim arıyorsanız, gözünüzü İran doğumlu Golshifteh Farahani'ye çevireceksiniz. Ridley Scott'ın Ortadoğu'nun bugününe dair başarısız bir zihin egzersizi olan "Yalanlar Üstüne"sinde (Body Of Lies) Leonardo DiCaprio'nun kalbini çalan Ayşe olarak tanıdığımız bu genç aktris, burada da Dougray Scott'ın Robert'ının aşkı Leyla rolünde çıkıyor karşımıza. Hiçbiri yıldız kumaşı barındırmayan bu oyuncuların filmin gişesini uluslararası sinema piyasasında şahlandıracacağı sanılıyorsa yapımcıları büyük bir hayalkırıklığı bekliyor demektir. Zira böyle bir kadro tam tersine işliyor ve sizi olmadık yerlerde filme yabancılaştırıyor.

Öyküde İspanya İç Savaşı'nı görmek meraklısına heyecan verecektir. Fakat Roland Joffé prodüksiyonun emekleme safhalarından itibaren riskli tercihler yapıyor ve vahim bir neticeye ulaşıyor.

Hiçbiri yıldız kumaşı barındırmayan bu oyuncuların filmin gişesini uluslararası arenada şahlandıracacağı sanılıyorsa yapımcıları büyük bir hayalkırıklığı bekliyor demektir.

Dediğimiz gibi, bu hususta oyunculara yüklenmek haksızlık olur. Böyle bir projede sakil görüneceklerini tahmin etmeleri gerekirdi belki ama gene de her biri "Devlerin Günahı" için elinden geleni ardına koymuyor. Hem diyalogları hem mizansenleriyle kötü yazılmış bu senaryoda parlak performanslar sergilemeleri neredeyse imkansız. En zorlu karakteri Wes Bentley üstlenmiş. Karakteri Manolo ağır ikilemler içinde. Hıyanet ve pişmanlık arasında gidip gelen bir ikilem yaşıyor. Ayrıca 1982'deki yaşlı Manolo'da ağır makyaj altında da Bentley karakterinin ruhsal çözülümünün altından kalkmayı biliyor. Ama mesela Ildiko'ya olan duygularının altı senaryoda yeterince doldurulamadığı için, özellikle bu bölümlerde Bentley'nin performansı da 'saçma' görünüyor.

Filmde de görüyoruz, İspanya İç Savaşı'na

başta komünistler, 'dışarıdan' katılan nice 'milis' vardı. Onlardan biri de ünlü İngiliz yazar George Orwell'dı. Yalnızca 1984 ve Hayvan Çiftliği eserleriyle tanınan Orwell'ın orada yaşadıklarını anlattığı Katalonya'ya Selam gibi bir romanının hiçbir sinemacının ilgisini bugüne dek çekmemesi ilginç. Bunu da eklemekten geçmeyelim.

"Devlerin Günahı" savaşa olan dar görüşlü bakışı, uluslararası oyuncu kadrosunun aksandan aksana slalom yapan İngilizce kullanımı, tekdüze yazılmış sahneleri ve diyaloglarıyla o döneme dair size dört başı mamur bir manzara sunmaktan uzak. [4]

Roland Joffé'nin yönetmenlik konusundaki hünerlerine tanık olabileceğiniz nadir yerler savaş sahneleri.

Uluslararası oyuncu kadrosunu İngilizce ortak paydasında buluşturmak hiç parlak bir fikir olmamış!

OLAĞANÜSTÜ BİR EĞLENCE!

"Harika Bir Aile Filmi.
Müthiş Bir Eğlence."

- Jim Ferguson, ABC-TV

ÇOCUKLARA UYGUN
İTERAKTİF
ÖZEL SEÇENEKLER
YENİ ÇİZGİ FİLM RABİD RIDER
DAHİL OLMAK ÜZERE

ŞİMDİ **BLU-RAY, DVD VE VCD'DE!**

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
A SUNSWEEP ENTERTAINMENT/DE LINE PICTURES PRODUCTION IN ASSOCIATION WITH RHYTHM & HUES "YOGI BÄR" DAN AYKROYD JUSTIN TIMBERLAKE ANNA FARIS TOM CAVANAGH T.J. MILLER MUSIC JULIANNE JORDAN MUSIC BY JOHN DEBNEY EDITOR KENT BEYDA A.C.E. PRODUCTION DESIGNER DAVID R. SANDEFUR
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY PETER JAMES, A.C.S., A.S.C. EXECUTIVE PRODUCERS ANDREW HAAS JAMES DYER LEE BERGER BASED ON CHARACTERS CREATED BY HANNA-BARBERA PRODUCTIONS WRITTEN BY JEFFREY VENTIMILIA & JOSHUA STERNIN AND BRAD COPELAND PRODUCED BY DONALD D. LINE KAREN ROSENFELT DIRECTED BY ERIC BREVIG
WARNER BROS. PICTURES
yogibear.com

tiglon

YOGI BÄR ve tüm iyi karakterleri islemlerini © Hanna-Barbera markasıdır. Yogi Bär © 2010. Kopya Tasarım & Bk. Materyal Oluşturucu © 2011 Warner Bros. Entertainment Inc. Dağıtım Warner Home Video, 4000 Warner Blvd., Burbank, CA 91522. Tüm hakları saklıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

ŞEYTANI GÖRDÜM

UZAKDOĞU VE GÜNEY KORE SİNEMASINDA İNTİKAM İSMİNDE BİR KİTAP YAZMAK istiyorum! Bu kitap hem son derece akıcı bir kitap olur hem de okuyucusuna 'renkli' bir içerik sunar. Bu intikam takıntısı Uzakdoğu sinemasına sanki son 10 yıldır yapılmış gibi de algılanmamalı. İntikam teması fark gözetmeksizin her ülke sinemasının ilgi odağı oldu hep. Aralarında intikam duygusunu 'itici güç' olarak kullanan "Gladyatör", "Cesur Yürek" ve "Vatansever" gibi formül filmlerin yanında, çıkış noktasını 'intikam'ı en güzel işleyen "Monte Cristo Kontu" ve "Tehlikeli İlişkiler" gibi romanlardan alan filmler, bugün kült sayılabilecek ve Tarantino gibi sinemacıları hâlâ çok heyecanlandıran "The Rolling Thunder", "Mad Max" gibi filmlerin yanısıra birbirinden iyi western filmlerin, "Günah Tohumu" (Carrie) gibi bazı nitelikli korku filmlerinin olduğu bir yığın filmde bahsediyoruz.

Ama her zaman Uzakdoğu filmlerinin uzmanlık alanı gibi durdu bu tema. Ringo Lam, Johnnie To, John Woo gibi aksiyon yönetmenlerinin adrenalin yüklü filmlerinden tutun, kültleşmiş dövüş sanatları filmlerine (ki en iyilerinden biri olan 1970 Hong Kong yapımı "Vengeance" daha adıyla bile doğrudan hedefe kilitlenmiştir) kadar giden uzun bir listedir bu. Batı sineması bu filmlerden çok beslendi, nitekim hâlâ besleniyor da.

Kim Jee-woon "Diğerleri" (The Others) tarzı (neredeyse bir alt tür oluşturabilecek 'aa bu karakter meğer ölmüş' filmlerinin kısaltılmışı olarak kabul edin) filmi "Karanlık Sırlar" (Janghwa Hongryeon), stilize anlatımıyla kendisine hayran bırakan "Acı Tatlı Hayat" (Dalkomhan Insaeng) ve farklı, eğlenceli bir "İyi, Kötü, Çirkin" yorumunun (Joheunnom Nabbeunnom Isanghannom) ardından son yıllardaki en vahşi intikam filmine imzasını atıverdi.

"Şeytani Gördüm", üzerine sayfalarca yazılacak derinlikte bir film değil gerçekte. Hamile olan nişanlısını bir seri katilin son derece vahşi cinayetine kurban veren genç bir adamın intikam hikayesi bu. Ama kahramanımızın hedefiyle çok çabuk buluştuğu da bir film. Çünkü aslında hikaye

biraz da tam orada başlıyor. Öfkesini ve acısını bir türlü dindiremeyen kahramanımız kurbanıyla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor. Onu çeşitli seferlerde ölüme çok yaklaştırıyor ve yaşamasına izin veriyor. Kurbanının çekeceği 'acı'yı uzun bir süre, belki de onun bütün hayatına yaymaya çalışıyor. Böylelikle kendi acısının azalacağını düşünüyor. Ama bunun bu yolla gerçekleşmesi aslında hiç de mümkün değildir!

Kuşkusuz filmin adındaki 'şeytan'ın ikinci anlamı filmi sevenlerin daha çok hoşuna gidecektir. Çünkü filmin 'asıl şeytan'ı intikamcının 'abartmaya' başladığı sahnelerde gösteriyor kendisini. Soluk soluğa izlenen ve grafik şiddet anlamında bol bol sınırları zorlayan bu vahşi filmde yönetmen Kim Jee-woon yine de küçük bir hata yapıyor kanımızca. Seri katil ve intikamcı arasındaki ince çizgiyi çekiyor ama seyircisini neredeyse seri katile acımasını sağlayacak bir konuma getiremiyor. Özellikle de "İhtiyar Delikanlı"nın (Oldboy) melankolik intikamcısı Oh Dae-Su'yu (Choi Min-sik) filmin seri katili yaparak yaratmaya çalıştığı ironi (ki bunu bilinçli de yapmadığını söylüyor) boşa düşüyor. Üstelik karşısında ne yapsa onu mağdur olarak görmekten vazgeçemeyeceğimiz güzel yüzlü, Güney Kore'nin Alain Delon'u Lee Byung-hun var...

Ama şu bir gerçek ki Jee-woon'un sineması çok estetik. Her yeni filmi koltuğa heyecanla oturmamızı sağlıyor. Her seferinde bizi çok havalı bir erkek kahramanlığı (genelde Lee Byung-hun oluyor bu), çok sık çekilmiş sahnelerle dolu, çok büyük arızaları olmayan, ortalamanın çok üzerinde bir görsellikte heyecanlı bir film karşılıyor.

Ancak şöyle de bir gerçek var bu filmle ilgili: "Testere" estetiğine prim verip de bir işkence pornosuna dönüşmese de, "Şeytani Gördüm"e olan ilginizin derecesini 'extreme' Asya filmlerine duyduğunuz ilginin derecesi belirleyecektir...

Filmin iki başrol oyuncusu G. Kore'nin şu andaki en iyi ve popüler iki oyuncusu: Choi Min-sik ve Lee Byung-hun kusursuzlar!

İki buçuk saate yakın olan süresi bu hikaye için biraz bol kaçıyor.

ORJİNAL ADI Akmareul Boatda
YÖNETMEN Kim Jee-woon
OYUNCULAR Lee Byung-hun, Choi Min-sik
YAPIM 2010 Güney Kore
SÜRE 141 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Kim Jee-woon'u ve Uzakdoğu intikam filmlerini sevsek de soğukkanlı olmalı, bu filmi duygularımıza kapılmadan değerlendirmeliyiz.

ZOR HEDEF

POLİSİYE AKSİYONDA BİR ZAMANLAR 'YENİLMEZ ARMADA' OLAN FRANSTZ sineması, çok uzun zamandır biriktirdiklerini özellikle 2000'li yıllarda 'harcayıp tüketme' yoluna gitmişti biliyorsunuz. Elindeki malzemeyi bitirince 'çöp' hikayeler yazan Luc Besson'un başını çektiği bu çöküş döneminin önüne yepyeni bir isimle geçilmeye çalışılıyor şu sıralarda. Bu yeni isimse Fred Cavayé; 2008'de "Aşk Uğruna" (Pour Elle) ile çarpıcı bir başlangıç yapan yönetmen, şimdi de umutları boşa çıkarmayan ikinci filmi "Zor Hedef"le spot ışıklarının altına yerleşiyor.

Cavayé, çok da orijinal bir hikaye anlatmıyor aslında burada. Hamile karısı kaçırılan bir erkek hemşirenin, sevdiği kadını ve doğacak bebeğini kurtarma girişimlerini izliyoruz hikayede. Öte yandan 'sıradan' genel yapı içinde orijinal 'ayrıntılar' da mevcut. 'Kahraman' olma potansiyeli taşıyor buradaki başkarakter, her ne kadar 'güçlü' bir motivasyona sahipse de. Onun zayıflıkları üzerinden yürüyen hikaye kurgusu birkaç yerden kırılıyor, ki bu da filmi ilginç bir biçimde 'sağlamlaştırıyor'. İyi polis/kötü polis ya da iyi adam/kötü adam şablonlarını yerli yerinde kullanan, 'sürpriz' yaratmaktan ziyade olanı sekteye uğratmadan anlatmayı tercih eden, karakterlerin aksayan yönlerini 'hız'la kapatmayı beceren bir film "Zor Hedef".

Kapanış jeneriğinde Alain Delon'a da teşekkürlerini sunan Fred Cavayé, bunu 'laf olsun diye' yapmadığını kanıtlar bir performansla ulaşıyor filmiyle. Polisiye kalıplarını çok da tersyüz etmeyen, bunu aksiyon sahneleriyle ve kararlılıkla destekleyen yönetmen, baştan sona kadar ayakta kalan 'gerilim'le de sacayağını tamamlamış oluyor. Hikayenin belli bir noktasına kadar iyiyle kötüyü belirsizleştiren sinemacı, böylece seyircinin takip açısını da daraltmamış oluyor, karakterlere sağladığı 'hürriyet'i sinemaseverlere de bahsediyor. Bu durum, köşe noktaları iyi belirlenmiş senaryonun katkısıyla 'kafa karışıklığı' da yaratmıyor, aksine hikayenin bütün cümlelerini belli bir alana hapsediyor ve odaktan sapma riskini

elimine ediyor.

Filmin bel bağladığı 'karanlık' atmosferse birkaç 'düzen dışı' aydınlanma haricinde tökezlemeden yoluna devam ediyor. Yönetmen, onca kaçıp kovalamaca içinde 'hafifleme' zaafı yaşatmıyor filmine, 'koyultulmuş' bir yapıya hizmet ediyor ve Gilles Lellouche'un bedenine yapışan başkarakterin yol haritasındaki iniş çıkışları törpülemiyor. Karşısına çıkan (çıkarılan) bütün engelleri 'şans'la aşmayı başaran karakter, finale gelindiğinde yaşadığı deneyim bir yana, herhangi bir ekstra 'meziyet' kazanmış olmuyor. Durduğu yerin değişmediğini görmek, biz seyircileri de rahatlatıyor bir miktar. Ruhunda belli bir değişim yaşamış olabilecek adamın 'kahramanlık'ın yanına yaklaşamamış olması, insana dair bir hikaye gördüğümüz izlenimini güçlendiriyor, 'uçup kaçma' eğilimine gözümüzü kapamamızı sağlıyor.

84 dakikalık kısa sayılabilecek süresine karşın, birçok temel karakter barındıran ve bunları layıkıyla derinleştiren "Zor Hedef", her bir karaktere 'sınırları içinde' yaklaşmanın avantajını iyi kullanıyor. Fred Cavayé, hikayenin kilit noktalarına naksettiği pratik çözümlerle de karakterlerini anlamamızın önünü açıyor. Karısını kurtarmaya çalışan adamın durumu daha anlaşılır gibi görünüyor, ama ona eşlik eden hırsızın ya da karşılarındaki polisin durumları biraz kritik. O yüzden bu çözümlerin yararını fazlasıyla görüyor Cavayé, başkarakter dışındakilere de 'anlaşılabilirlik' şemsiyesi açmış oluyor böylece.

"Zor Hedef"i polisiye aksiyonda 'aşılması zor' bir zirve gibi görmek pek doğru bir yaklaşım olmaz, ama tercihler konusunda 'şanslı' ve hedefe yürümeyi temposuyla becerebilen bir film olduğu tartışılmaz. Oyuncular da bu 'yoğun tempo' içinde erimeyi başaran performanslarıyla iyi iş görüyorlar, su gibi akıp giden oyun sürelerini efektif biçimde değerlendiriyorlar.

Roschdy Zem, hikayenin en 'değişken' karakterini canlandırırken filmin ritmini de belirleyen bir performansa ulaşıyor.

'Final sonrası final' sahnesi, pek de gerekli gibi gelmedi bize. Olmasa daha iyi olurdu sanki!

ORİJİNAL ADI À Bout Portant
YÖNETMEN Fred Cavayé
OYUNCULAR Gilles Lellouche, Roschdy Zem, Gérard Lanvin, Elena Anaya, Mireille Perrier, Claire Perot
YAPIM 2010 Fransa
SÜRE 84 dk.
DAĞITIM M3 (Filma Ltd.)

Kapanış jeneriğinde Alain Delon'a da teşekkürlerini sunan Fred Cavayé, bunu 'laf olsun diye' yapmadığını kanıtlayacak bir performansla ulaşıyor.

TROLL AVI

ORJİNAL ADI Trolljegeren
YÖNETMEN André Øvredal
OYUNCULAR Otta Jespersen,
 Glenn Erland Tosterud,
 Johanna Mørck, Tomas Alf Larsen
YAPIM 2010 Norveç
SÜRE 90 dk.
DAĞITIM Medyavizyon

Norveç sinemasından
 eğlenceli bir korku filmi
 örneği olan "Troll Avi"
 şimdiden Hollywood
 kapılarını araladı.

ÜÇ ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİ, ÇEVREDEKİ ORMANLARDA MEYDANA GELEN GİZEMLİ ayı ölümlerini merak edip elde kamera yola çıkıyorlar. Hakkında kimsenin bir şey bilmediği gizemli bir avcı (Otto Jespersen) dikkatlerini çekiyor ve çok geçmeden onun bir troll avcısı olduğunu öğreniyorlar. Ortalama ömrü 1000-1200 seneyi bulan bu masal kahramanları, tıpkı masallardaki gibi, günışığında taşlaşıyor ya da patlıyor, geceleri dağların yüksek ve ıssız bölgelerinde yaşıyorlar. Devlet troll'lerin varlığını saklıyor ve onların zaman zaman ortaya çıkıp çiftlik hayvanlarını ya da turist gruplarını yemelerini önlemek için, Norveç'in tek troll avcısını görevlendiriyor. Kameralı gençlerin varlığı ise troll gerçeğinin kamuoyuna duyurulması tehlikesini taşıyor!

İskandinav mitolojisinin ünlü troll'leri gerçek olsaydı ne olurdu? "Troll Avi" bu basit sorunun peşine düşüyor. André Øvredal, reklam yönetmenliğinden arta kalan zamanlarında, yaklaşık 10 yıl hazırladığı projesinde yeni bir şey söylemiyor. Kamera omuzda, gördüklerinin gerçekliğini izleyiciye hissettiren

çekimlere, üstelik bu kayıtların bir yerde 'bulunmuş' olduğu iddialarına epeydir aşınayız. "[Rec]", "Blair Cadısı", "Yaratık" gibi başarılı ve etkileyici başka örneklerle rastlamıştık. En büyük avantajı, "Yüzüklerin Efendisi" ve "Harry Potter" serilerinde 'yan yaratık'lar arasında boy göstermekten öteye gidemeyen troll'ler üzerine ses getiren bir proje olmaması şimdiye kadar.

Bir diğer artısı, filmin kendi kendisiyle dalga geçmesi ve bütününe yayılan mizah duygusunun güçlülüğü diyebiliriz. Troll efsanesine dair her şeyi, bir de bilimsel açıklamalarla harmanlayınca, ortaya seyrî eğlenceli bir korku (!) filmi çıkıyor. Tabii, troll'lerin bir dönem büyük bir katliamın kurbanı olmaları, iri ve güçlü yapılarına rağmen zekalarının düşüklüğü ve kuduz taşımaları gibi ayrıntılarla, devletin sürekli varlığını hissettirmesi; filmin politik yönünün çok da eksik olmadığının göstergesi diyebiliriz. [1]

Hem kendisiyle hem de türün diğer örnekleriyle bu kadar usturuplu dalga geçen film az bulunur.

Troll avcısının, kendisini kaydetmek isteyen öğrencilere karşı olan tavrı, çok ani bir şekilde değişiyor ve gelmelerine izin veriyor.

HAYVANLAR ALEMİ BELGESELLERDEN ÇEKİLİYOR!

31 MAYIS - 5 HAZİRAN 2011

BELGESELE BAKIŞINIZ
DEĞİŞECEK!

MEKANLAR:
AKBANK SANAT
FRANSIZ KÜLTÜR MERKEZİ
PERA MÜZESİ ODİTORYUMU
CEZAYİR SALONU
SİSMANOĞLIO MEGARİ
İFEA

**DOCU
MENT
ARIST**
istanbul
belgesel
günleri

GÖNÜL AVCISI

GÖNÜL AVCISI", HER HÜCRESİYLE JANRINA SADIK BİR FİLM. HATTA HOLLYWOOD'UN temsil ettiği romantik komedinin kötü örnek olduğu bir Fransız ürünü. Başrolde Fransız sinemasının yeni kuluçka makinelerinden Romain Duris, bu kez önceki personasına göre daha hafif ve komik bir karakteri oynuyor: Mutsuz kadınları kendilerine bile itiraf etmekten çekindikleri mutsuz ilişkilerinden kurtaran bir arabozucu. Gelişmiş taktik ve senaryolarla en iyisini hak ettiklerini hissettirerek kadınları baştan çıkarıyor. Murathan Mungan hikayelerinde rastlayacağınız türden kadınlara, onların hayal edip de yapamadıkları ve hakikaten de ancak bir romantik komedinin önereceği bir çözüm... Karikatürize edilecek kadar çok beceri, dil ve hileye hakim bu profesyonel arabozucu, Alex Lippi'nin ekibinde kızkardeşi ve onun kocası da var. Üçlü Marakeş'teki görevlerini tamamladıktan sonra Paris'e dönüyor, çok yüklü bir borçları varmış meğer. Bu durumda yeni işi kabul etmek zorunda kalıyorlar. Masal da burada başlıyor: Vanessa Paradis'nin oynadığı Juliette görünüşte mutlu ve uyumlu bir izdivaç hazırlığındaiken babası Alex'i yardıma çağırıyor. Alex koruma ve şoför kılığında işe koyuluyor, son birkaç günde kızı tavlama için kasiyor ve kıl payı da olsa amacına ulaşıyor. Ancak ava giden avlanır misali, bizim serserinin de gerçekten aşık olacağı tutuyor.

"Gönül Avcısı"nda iyi bir romantik komedi için gerekli tüm faktörler var: Yakışıklı, karizmatik ve aslında romantik bir arayışı olan esas oğlan. Bu oğlanın kimi zaman aşırıya kaçması gereken oyunculuğu. (Bu anlamda fantastik mizansenler de hayli makbul.) Ve de o ulvi görev: Gerçek aşkın var olduğuna, üstelik bu aşkın tüm engelleri yeneceğine bizi inandırmak. İkna etmesi gereken önce kadınlar. Buna mutlu son da diyebiliriz. Ne de olsa türün temel motifi, sonsuz aşk için verilen sözleri, o hayali bir nevi testten geçirmek. Buradaki dramatik yapı iki karakterin dengesizliği üzerine tesis edilmiş: Duris, Paradis'nin yarattığı enerji vakumunu doldurmak için ne yapacağını şaşırıyor: Mesleği bu, tamam pozcu, numaracı

olacak, hatta fazlalıklı hali romantik komedinin de 'komedi' kısmını oluşturacak, ama Paradis karakterinin mesafeli, sessiz volkan gibi durmasından belki de, sanki filmin tümünü kendi hacmiyle kaplaması icap etmiş.

Film, Luc Besson'un görüntü yönetmeni Thierry Arbogast'ın Paris sokaklarından başlayarak varlık, sağlık ve başarının altın küvetinde yıkanmış Monako tepelerine uzanan sinematografisi sağolsun, renkli ve keyifli bir yolculuk. Başından ne bekliyorsanız onu size teslim ediyor: Kismetleri buluşmuş iki hoş karakter. Senaryonun tepkileri, zamanlamaları doğru ve yerinde. Ama keşke kendine mahsus bir özelliği olsaydı diyorsanız, "Gönül Avcısı" öyle bir özgünlük kaygısında değil. Romantik komedi klişelerini inci gibi dizmesinden başka bunları bağıra bağıra da veriyor. Yani film Jennifer Aniston veya Matthew McConaughey ile de pekala aynı şey olabilirdi! Bunun bir sebebi de yönetmen Chaumeil'in Amerikan popüler kültürüyle fazla bağlantı kurmuş olması. Dirty Dancing dansı, hep bir ağızdan Wham! söylemek derken kamerasını da kahramanı gibi durmaksızın koşturuyor. Üzerine nefessiz çaldığı şarkı listesi, sanki 21. yüzyıl romantik komedilerinin vasat sıfatını korumak için ekstra bir çaba harcamış.

Komedi ile romantizm köşeleri arasında ölçüyü kaçırmadan zikzak çizen filmin ilk yarıdaki mizahı daha güçlüydü, sonlara doğru romantizme geçti mikrofon. Alex'in tezgahı yavaş yavaş ortaya çıkarken parlak sahtekarlığın ortasında gerçek ve güçlü bir şey doğdu: Alex kurbanını santim santim yörüngesine çekip de kavrayacağı anda kendine dürüst olmaya karar verdi. Kimin aşkını destekleyeceğimizden emin olmadık. Gerçi bir şey değişmedi ki, masal aşıkları, üstelik kızın gelinliği üzerindeyken, bir araya geldiler. Bizim yüzümüzde ise şaşşal bir gülümseme kaldı!

Romain Duris'yi ciddi rollerinden sonra komedide oynarken görmek eğlenceli!

Romantik komedi sahasına girdiğinizi anladığınız ilk andan itibaren sizi şaşırtan hiç bir şey olmayacak.

ORİJİNAL ADI L'Arnacoeur
YÖNETMEN Pascal Chaumeil
OYUNCULAR Romain Duris, Vanessa Paradis, Julie Ferrier, François Damien
YAPIM 2010 Fransa-Monako
SÜRE 105 dk.
DAĞITIM UIP (TMC)

Komedi ile romantizm arasında ölçüyü kaçırmadan zikzak çizen filmin ilk yarıdaki mizahı daha güçlü. Sonlara doğru mikrofon romantizme geçiyor.

ÖDÜNÇ SEVGİLİ

ORJİNAL ADI Something Borrowed

YÖNETMEN Luke Greenfield

OYUNCULAR Ginnifer Goodwin,

Kate Hudson, Colin Egglesfield

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 112 dk.

DAĞITIM Warner Bros. (Fida)

İşin güldürü kısmında,
akıcı yazılmış
diyaloglarla ters
durumlar filmi
ayakta tutuyor.

HERKESİN DİRDİ KENDİNE! HAYAT STANDARTLARI ORTALAMANIN üzerindeki Amerikalı genç zümrenin ilişkileri, seks, evlilik, aldatılma ve benzeri meseleleri üzerine hikayeler izlemeye devam ederken, bir yerlerinden de kendi yaşadıklarımızla benzerlikleri yakalamaya çalışıyoruz işte! Yaşam stillerinde farklar olsa da, bu parlıtlı tipler, kitaplar ve filmlerle dünyadaki benzerlerine ulaşıyorlar. Yani, 'bu filmin yapım kararları gereği' sigara içmiyorlar, her hafta sonunu cennet gibi bir sayfiye mekanında geçirebiliyorlar, sıkça içki içip dağıtıyor, partnerleriyle seks yaparken seslerini başkalarına özellikle duyurabiliyorlar...

Böyle bir gruba dahil olduğumuz "Ödünç Sevgili" de, görece dengeli biri var ki, işte her şey de onun 30. yaş günü partisinde başlıyor. Peki, bu yaşta da hâlâ 'büyümeye devam' edebilir miyiz? Filmin uyarlandığı romanın yazarı, 1972 doğumlu Emily Giffin, kendisi gibi hukuk okumuş Rachel karakterinin 'büyüyüp olgunlaşma'sını anlatmakta bir bakıma. Ağırbaşlı bir genç kadın o; ancak çok küçük yaşlardan

itibaren arkadaşı, sırdaşı, adeta diğer yarısı olan Darcy tamamiyle ters bir yapıda, eğlenceli, ayartıcı, seksi. Hatta öylesine ki, aslında Rachel'in sevip kendine güvensizliğinden aşkını itiraf edemediği üniversiteden arkadaşı yakışıklı Dex'i kapmış, şimdilerde evlenecek!

Dex'in o gece Rachel ile sevişmesi, yalanlar zincirini başlatacaktır. Filmin özü de, bir yasak aşkın ve yalanların yalanları doğurmasıyla törpülenen bir sıkı arkadaşlığın nereye kadar dayanabileceğinin sınanması zaten. İşin içinde New York City olunca da, cazibesi yüksek mekânlarla romantizm yükselmiş. İşin güldürü kısmında, akıcı yazılmış diyaloglarla ters durumlar filmi ayakta tutuyor. Ancak, Darcy'de önceki rollerinin çoğunu yineleyen Kate Hudson ve Rachel'i canlandırırken fazlaca 'steril' kalıp rolüne nüans katamayan Ginnifer Goodwin başta, oyunculuklar vasatı aşamıyor. 📺

Bazı sahnelerin çekildiği Atlantik kıyısındaki "The Hamptons" bölgesi güzel ve öyküye de, görsel yapıya da önemli katkı sağlıyor.

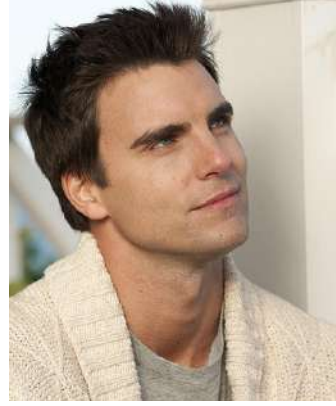
Babanın tersine oğlunun duygularını iyi anlayan Dex'in annesi Bridget karakteri 'harcanmış'; anne-oğul arasında geçen bir sahne eksik mesela!

DEVLERİN GÜNAHI

GÖNÜL AVCISI

ÖDÜNÇ SEVGİLİ

ZOR HEDEF

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVI UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
DEVLERİN GÜNAHI							★★★	★★
GÖNÜL AVCISI		★★★					★★	
ÖDÜNÇ SEVGİLİ							★★	
ŞEYTANI GÖRDÜM	★★★★	★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	
TROLL AVI	★★★	★★★			★★	★★★★	★★★★	
ZOR HEDEF		★★★				★★★★	★★	
BAŞKA BİR YERDE	★★★	★★★			★★	★★★★	★★★★	★★★★
BEASTLY		★★				★	★★	
GIŞE MEMURU		★★★	★★★			★★	★★★★	★★★★
HAYALİ AŞKLAR		★★				★★	★★★★	
HOP					★★		★★	
İHANET		★★★				★★★★	★★★★	★★★★
KADIN İSTERSE		★★★			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KAR BEYAZ		★	★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★
KARAYİP KORSANLARI: GİZEMLİ DENİZLERDE	★★★★	★★★			★★★★	★★	★★★★	★★★★
KIYAMET GECESİ	★	★★			★	★★	★★★★	
KUTSAL SAVAŞÇI		★★			★	★★	★★★★	★★★★
KÜÇÜK BEYAZ YALANLAR		★★★					★★	
KÜÇÜK GÜNAHLAR		★★			★★★★	★★		★★★★
LANETLİ MİRAS	★★	★★		★★★★			★★	
MİSAFİR			★★			★★	★★★★	
TÜRKAN		★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★	
AŞK SARHOŞU	★★★★	★★	★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★
AŞK TESADÜFLERİ SEVER		★★★★	★★		★★	★★	★★	
HIRSIZLAR ŞEHİRİ	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★

IŞIKLIBAHÇE VE FIRTINA FORVET FİKRET

18. şampiyonluğun mutluluğunu yaşayan tüm sarı kanaryaları bir kez daha kutlayalım ve tam 50 yıl önce çekilmiş Mehmet Dinler imzalı "Aşk Yarışı" filmi aracılığıyla 'Işıklıbahçe'nin fırtına forveti Fikret'in 'aşk ve top' hikayesine bir göz atalım...

MADEM HER YER SARI LACİVERT, BU HAFTA TRENDEKİ YABANCI'DA DA AYNİ HAVAYI SOLUYALIM, ŞANLI EFSANEYE saygımızı, sevgimizi bir kez de burada tekrarlayalım, tüm sarı kanaryalara selamlarımızı, muhabbetlerimizi, hürmetlerimizi gönderelim... Fırsat bulmuşken belirtiyim ki Fenerbahçe'nin 18. şampiyonluğu için söylenen 'bir mucizenin gerçekleşmesi' gibisinden nitelemelere hiç katılmıyorum, ipin 'gol farkı'yla da olsa göğüslenmesini 'normal sonuç' olarak karşılıyorum. Ama tabii ki şu söylenebilir: Çok zorlu bir sezondur, hatta pek çok futbolcunun da vurguladığı gibi yıpratıcıydı ve sonuçta iyi oynayan kazandı, Fenerbahçem şampiyon oldu.

Yeşilçam, "Çam Sakızı" (Nevzat Pesen; 1962), "Ayşecik Cincime Hanım" (Hulki Saner; 1964), "Şekerli Misin Vay Vay" (Sırrı Gültekin; 1965), "Salak Milyoner" (Ertem Eğilmez; 1974) ve daha pek çok filmde Fenerbahçe'yi malzeme olarak kullandı, tribünlerden, saha içinden, çıkış tünelinden pek çok 'sarı lacivert enstantane' yakaladı bilindiği gibi. Fenerbahçe, diğer tüm takımlardan daha fazla perdeyi kaplamış, daha fazla başrol üstlenmiştir Yeşilçam'da. Özellikle son 10 yılda gerçekleştirilen Fenerbahçe konulu belgesel çalışmaların sayısı da bir hayli fazla...

Önümüzdeki 8-14 Ekim tarihleri arasında 48. kez düzenlenecek Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde Yaşam Boyu Onur Ödülü'ne değer görüleceği birkaç gün önce açıklanan alçakgönüllü ve emektar yönetmenlerimizden Mehmet Dinler'in tam tamına 50 yıl önce çektiği "Aşk Yarışı" adlı film de bu külliyat içinde yer alan 'ilginç' bir örnektir. Öte yandan Dinler'in çalışması, "Yeşilçam'da Fenerbahçe" denilince hemen akla gelen filmlerden biri değildir, çünkü hikayede geçen takımın adı Fenerbahçe değil, 'Işıklıbahçe'dir. Türkan Şoray, Fikret Hakan, Semra Sar, Efkân Efkân, Hulusi

Kentmen, Tevhid Bilge, Mualla Süre, Hüseyin Peyda, Hüseyin Baradan, Uğur Kıvılcım'ın oluşturduğu dev kadronun damga vurduğu filmin senaryosu da Osman Seden'in elinden çıkmıştır.

"Aşk Yarışı", 1961 İstanbul'unun arnavutkaldırım sokaklarında bir topun peşinden koşturan 10-15 çocuğun görüntüleriyle açılır. Derken bir kamyon, Aydın'dan İstanbul'daki bir özel okula tayin edilen öğretmen Zeynep Aysin'ı (Şoray) ve eşyalarını getirir. Mahalle, Işıklıbahçe'nin meşhur santrforu, milli takıma bile çağrılan ama sakat olduğu için oynayamayan, anasının gözü bir tip olan Fikret'in (Hakan) mahallesidir. Fakat heyhat, Zeynep öğretmen ise bir tek Fikret tanımadır, o da Tevfik Fikret'tir!

Futbol düşkünü babacan müdür Hüsnü Bey (Kentmen), mimar Nihat (Efkân), mimar Gönül (Sar), Işıklıbahçe Spor Kulübü'nün başkanı (Peyda), maç spikeri (Bilge), spor muhabiri Hayri (Baradan), Alman teknik direktör (İlhan Hemşeri) gibi tiplerini tanıtır, "Takımımız 4-2-4 sisteminin bütün inceliklerini göstererek Bayrampaşa İdmanyurdu'nu ağır bir mağlubiyete uğratacaktır" demeçlerini dinleriz hikayenin gelişimi içinde. Fakat evdeki hesap çarşıya uymaz bazen... Gazeteci çocuk, "Yazıyor yazıyor, haksız penaltı veren hakemi yazıyor" diye bağırarak gazete satmaktadır mağlubiyet sonrasında.

Tahmin etmişsinizdir, bu arada müthiş topçu Fikret ile yakışıklı mimar Nihat arasında da Zeynep'in gönlünü çalmak konusunda bir aşk yarışı başlamıştır. Zeynep, epeydir Nihat'a ilgi duyan Gönül'ü mutsuz etmemek için olsa gerek, önceleri pek haz etmediği, şımarık, hayatında tek kitap okumamış Fikret'e meyleder. Fakat, fırtına forvetini aşk meşk işlerinden uzak tutmak isteyen kulüp sahibinin kurduğu tezgah da işleyecek; Zeynep, Fikret'in kendisine ihanet ettiğini düşünerek Nihat'la nişanlanacaktır. Sonrasını söylemeyeyim,

nasıl olsa kolayca tahmin edersiniz...

Takımın disiplinsizliğinden, futbolcuların tembelliğinden yakınan Alman antrenörün yer aldığı hemen her sahne oldukça komiktir. Zeynep öğretmenin açtığı kütüphaneyle ilgili, özellikle Fikret'in okuduğu kitaplara dair replikler de neşeli mi neşelidir:

"Şuna bak şuna, 'Suç Ve Ceza' okuyor / Hakem talimatnamesi olmasın? / Yok be, para dalgası için yolsuzun biri bir kocakarıyı boğazlıyor, uyuz olmamak isten değil!"

Ya da, "Bak be ağbi bana hangi kitabı verdi, 'Kırmızı Ve Siyah' / Karagömrük forması olmasın? / Kes be oğlum, aşk romanıymış. Allah inandırın tam 100 sayfa okudum, herif hâlâ kızı tavlayamadı."

Fener... Pardon, Işıklıbahçe taraftarı olsanız da olmasanız da bir yerlerde rastlarsanız seyretmezlik etmeyin "Aşk Yarışı"nı. 50 yıl önce doğan şanlı bir efsanedir o!

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

OLKAN ÖZYURT

olkanozyurt@gmail.com

HEY CANNES'CI YOL VER GEÇEM!

Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye yarışındaki filmler vitrinde oldukları için odak noktası olsalar da yan bölümdeki yapımlar da dikkatle takip ediliyor. Eğer film beğenildiyse ve iyi bulunduyorsa o yapım için yeni bir süreç başlıyor. O da filmin başka ülkelere satışı. Tam da bu noktada sinema bir iki adım geriye çekiliyor ve ekonomi ya da şöyle söyleyelim kapitalizm devreye giriyor.

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Jüri başkanı Robert De Niro, kadın ve erkek oyuncu ödülleri sahibi Kirsten Dunst ve Jean Dujardin'le...

Cannes'ın gediklilerinden Dardenne Kardeşler, Büyük Jüri Ödülü'nü Ceylan'la paylaştılar.

Büyük Jüri Ödülü kazanan "Bir Zamanlar Anadolu'da" görüntüleriyle de izleyenleri etkiledi.

CANNES FİLM FESTİVALİ'Nİ YILLARCA UZAKTAN İZLEYENLERİN FESTİVALLE İLGİLİ ALGISINI MECBURİYETTEN

medya belirliyor. Bu tabii kaçınılmaz. Orta halli bir kasabada düzenlenen festivale giden yaklaşık 5 bin kişilik basın ordusu (sinema yazarı, gazeteci, fotoğrafçı...) yazılı ya da görsel medya aracılığıyla oradaki gelişmeleri kendi yayın organlarına geçiriyor, onlar da biz uzaktaki sinemaseverlerin hizmetine sunuyor. Bu sayede bizler de filmlerle ilgili değerlendirmeleri, yazıları okuyup festivalde hangi sinemacı nasıl filmler yapmış, filmler nasıl olmuş gibi meraklarımızı gideriyoruz. Hal böyle olunca, Cannes Film Festivali'nin kendini medyaya sunuş biçimine de teslim oluyoruz aslında. Nedir Cannes'ın bize sunduğu imaj: Avrupa sinemasının, auteur yönetmenlerin, sinemada yenilikçi yaklaşımların bir araya geldiği, kırmızı halı şaşaasının da kıvamında yaşandığı dünyanın en önemli sinema festivali.

Doğru mu? İlk elden evet denilebilir. Ama Cannes Film Festivali'ne gidince insan işin bu imaj kısmının aysbergin görünen kısmı olduğunu anlıyor. Aysbergin tamamıyla ilgili fikir sahibi olduğunuz zamansa bırakın bir sinema yazarı olmayı, sinemasever olarak bile hayal kırıklığına uğruyorsunuz.

ÖNCELİKLİ SORU ŞU: CANNES FİLM FESTİVALİ'Nİ BU KADAR ÖNEMLİ KILAN NEDİR? CEVAP O ŞAŞAALI KIRMIZI HALİ

seremonisinin yaşandığı festival sarayının hemen arkasında bulunan film market. Dağıtımçıların, yapımcıların, yönetmenlerin hatta oyuncuların birbiriyle bir araya gelmesine olanak sağlayan bu market, yapısı ve işlevi gereği, kurallarını ekonominin belirlediği bir yer. Filmler alınıp satılıyor, ortak yapımcılar bulunuyor. Yönetmenler bir sonraki projeleri için finansman kaynakları bulabiliyor. Sinemanın 'pahalı' bir sanat olduğu malum. Bu tür ilişkileri bir yere kadar kabul edebilirsiniz. Ama Hollywood dahil tüm dünyadan gelen sinema dünyasının profesyonelleri bu market ruh halı içerisinde sinemanın aynı zamanda bir sanat olduğunu adeta unutup. Her şey bir yana, bir sinemasever olarak bu tablonun azap verici olduğunu belirtelim. Belki sinemanın ve hayatın gerçeği bu. Ama bu gerçeği kabul etmek o kadar kolay değil.

O zaman nasıl bir sistem oturtmuş Cannes Film Festivali diye düşünüyorsunuz.

Cannes'da Altın Palmiye'yi Terrence Malick'in "The Tree Of Life"ı kaptı.

Aslında festival yöneticilerinin estetik değerler ve sanatsal kaygılarla, yani öyle olduğunu umuyoruz, seçtikleri filmler bir bir gösteriliyor, ki burada gösterim olanaklarının çok iyi olduğunu söylemek gerek. Filmlerin beğenilip beğenilmemesindeki temel kriterler yine sanatsal ve estetik açıdan baz alınarak yapılıyor. Sinema yazarlarının tercihleri burada önem kazanıyor, ki dünyanın başka yerlerinde sinema yazarlarına verilen bu değer, Türkiye'de sinema yazarlarına yaklaşımla kıyaslandığında göz yaşartıyor. Eleştirmenlerin verdiği yıldızlar, tespit ve değerlendirmeleri genel olarak filme yaklaşımı da belirliyor. Altın Palmiye yarışındaki filmler vitrinde oldukları için odak noktası olsalar da yan bölümdeki yapımlar da dikkatle takip ediliyor. Eğer film beğenildiyse ve iyi bulundaysa o yapım için yeni bir süreç başlıyor. O da filmin başka ülkelere satışı. Tam da bu noktada sinema bir iki adım geriye çekiliyor ve ekonomi, ya da şöyle söyleyelim, kapitalizm devreye giriyor. Bu noktada şöyle cümleler duyabiliyorsunuz: "Film çok iyi ama uzun. Ticari açıdan bir kazancı olmaz."

Peki seyirci için iyi bir filmin uzun olması önemli midir? Bir sinema yazarı olarak gereksiz yere uzun olan filmlerin eleştirilmesi gerektiğini düşünürüm. Ama film iyiye uzun olması sorun olmamalı. Belki kısaltılsa değerinden bir şeyler kaybedecek. Bu sorulara cevap arayınca nasıl bir sinema iklimi içerisinde olduğumuz üzerine de fikir sahibi

olabiliyorsunuz. Sinemanın gittikçe hızlı tüketim ağının bir parçası olduğu teslimiyetinin, Cannes gibi dünyanın en önemli film festivalinde de alttan alta kabul gördüğünü hissediyorsunuz. Türkçesi "Abi seyirci sıkılır ya" kaygısı işte. Çünkü iyi bir sanat eserine zaman ayırmaya artık dünyada kimsenin hali yok düşüncesinin bir parçası bu.

Peki o zaman yaratıcı yönetmenler nasıl ortaya çıkacak? Sinemacıları dar alanda kısa paslaşmalara mahkum ederek nereye varılabilir ki? Bunlar bir anlamda bildiğimiz ve sevdiğimiz sinemanın da sonunu getirmeyecek mi? Bunları tabii zaman gösterecek. Ama bu kaygıları hissettiren yerin Cannes Film Festivali olması son derece düşündürücü geliyor insana!

F AKAT ÖTE YANDAN TÜRKİYE SİNEMASININ CANNES'DA HATIRI SAYILIR BİR ŞEKİLDE TEMSİL EDİLMESİ DE TÜRKİYELİ BİR

sinema yazarı olarak insana iyi geliyor. Bir tarafta Nuri Bilge Ceylan'ın "Bir Zamanlar Anadolu'da"yla Altın Palmiye yarışına dahil olması, diğer tarafta Lütfi Akad'ın "Hudutların Kanunu"nun yenilenmiş kopyasının gösterilmesi ve Yılmaz Güney'in yıllar önce yasa dışı yollardan Cannes'a götürülen "Umut"unun yeniden Cannes seyircisiyle buluşması bir anlamda Şampiyonlar Ligi'nde biz de varız duygusu yaşıyor insana.

Merak edilen filmlerden biri olduğu için "Bir Zamanlar Anadolu'da"yla ilgili

parantez açmakta fayda var. Ceylan'ın 158 dakikalık filmi hem kendi sineması hem de Türkiye sineması için iddialı bir yapım. Bir önceki filmi "Üç Maymun"da kendi oluşturduğu dingin sinemasiyla az da olsa Yeşilçam melodramlarını harmanlayan Ceylan, bu sefer dünya sinemasında yaratıcı yönetmenler olarak adlandırılan birçok yönetmene de sezgisel olarak selam çakıyor. "Bir Zamanlar Anadolu'da"da, Sergio Leone, Sam Peckinpah, Quentin Tarantino, hatta Terrence Malick sinemasından izlere rastlıyorsunuz. Genelde Avrupa sinemasının önemli yönetmenlerini kendine referans alan Ceylan'ın okyanus ötesine geçmesi onun sinemasının geldiği nokta açısından önemli. Bu harmanlamayı yine kendi üslubu içerisinde damıtan Ceylan, Anadolu bozkırında geçen, western izleğinde yürüyen bir hikaye ekseninde, insanın anlık vicdan halleriyle ilgileniyor. Bu çabanın kayda değer olduğu aşikar. Robert De Niro başkanlığındaki jüri de Büyük Jüri Ödülü vererek bu çabayı takdir etti ama Terrence Malick'in "The Tree Of Life"ıyla kıyaslandığında Ceylan'ın Altın Palmiye'yi daha çok hak ettiği söylenebilir.

Son olarak kendi ligimize dönersek... Cannes Film Festivali'ne öykünen kimi festivallerimizin oradaki işleyişi tam anlamıyla kavrayamadıklarını görmek acı vericiydi. İşin şaşaa kısmını kopyala/yapıştır yaparak buralara taşımaya kalkmak ama içerikle ilgilenmemek ne kadar zaman kaybetti bu festivallere bir bilseniz...[1]

AŞÇI, HIRSIZ, KARISI VE AŞIĞI

Peter Greenaway'in tüketim toplumlarının hiç dinmeyen 'açlık'ını alegorik bir yapıyla beyazperdeye taşıdığı başyapıtı, faşizme yaptığı göndermeler ve 'ilahi' referanslarıyla da dikkat çekiyor. 'Terör' ise bu filmin köşe taşlarından birini oluşturuyor.

SEMBOLİZMİN ZİRVEDEKİ İSMİ PETER GREENAWAY'IN VAKTIYLA YIĞINLA TARTIŞMAYA MALZEME OLAN FİLMİ "AŞÇI, HIRSIZ, KARISI Ve Aşığı" (The Cook, The Thief, His Wife & Her Lover), yönetmenin bu alandaki en çarpıcı çalışması kuşkusuz. Hazmı çok kolay değil bu filmin. Açılıştan itibaren yaşadığımız 'sindirim zorluğu', bu durumu doruğa taşıyan finalle kolçaklara yapışmamıza neden oluyor.

Yönetmen, senaryosunu da kendi yazdığı filmiyle devasa bir lokantanın içine çekiyor bizler, burada yaşanacakları tahmin edebileceğimiz bir açılış sekansının da yardımıyla. Sonrasında bu mekana el koyduğu belli olan 'hırsız'la, 'karısı'yla, yarıdaklarıyla, 'aşçı'yla ve ardından da karısının 'âşığı' olacak kitap kurduyla tanışıyoruz. Faşizan ruhun ete kemiğe bürünmüş hâli görünümündeki hırsız, terörize ederek kontrol ettiği insanlara istediğini yaptırıyor, bir şekilde karşısına dikilenleriyse ezip geçiyor. Karısı, nefret ettiği bu adamdan yakasını sıyıramıyor ama lokantadaki kitap kurduyla yemekler sırasında aşka dönüşecek bir ilişki yaşamaktan da geri durmuyor. Bu ilişkinin sere serpe yaşandığı yerse aşçının mutfağı oluyor. Aşçı, hırsızın gazabından uzaktaki mutfakta âşıkları saklıyor. Bir süre sonra 'kalkan' yıkılıyor ve hırsız durumu öğreniyor. Terörün âşıkları darmadağın etmesi de kaçınılmazlaşıyor...

Peter Greenaway, bu filmle birçok kavramı alegorik bir yapıya teslim ediyor. Filmdeki devasa lokantayı bir ülke ya da dünya gibi düşünersek, tüketim toplumlarının 'sindirim' problemi üzerine kafa yoruyor diyebiliriz yönetmen için. Yuttuklarını kısa zamanda çöpe çeviren insanlık, açgözlü doğasının tutsağı oluyor ve midesine oturan 'çöp dağı' nı

atabilmenin hesaplarını yapmaya başlıyor. Biriktirdiği 'pislik'in dışarı atılmasıyla kendini 'bok'a bulanmış hâlde buluyor. Tüketmeye programlı ruhunu tatmin etmek için yeniden dolduruyor midesini, hiçbir fayda analizine kulak kabartmadan. İnsanlık tarihinin her aşamasını ele geçirmiş olan bu durum, 'açlık'ın bir an bile olsun bastırılmamasıyla 'kronik' bir hâl alıyor. Her türlü insani refleksi 'tüketme' paydasıyla karşılıyor insanoğlu, sonucunun 'kusmak' olacağını bile bile.

"Aşçı, Hırsız, Karısı Ve Aşığı" nı 'ilahi' işaretleri takip ederek okumaya çalıştığımızda da benzer bir yapı dikkat çekiyor. Aşçının 'Tanrı'yı, hırsızınsa 'Şeytan'ı oynadığı bu hikayede, iki 'güç' arasında kalan âşıkların (Adem ile Havva belki!) her durumda kaybetmeye mahkum olduklarını görüyoruz. Tüketim odaklı bir 'güç gösterisi'nin ortasında 'yeşerme' çabası içine giren karakterler, 'saflık'ın kendilerine sağladığı avantajı kullanamıyor, 'devrim'in kanla yazılması gerektiğini unutuyorlar.

Filmin başka bir açısınıya faşizme yaptığı vurgu oluşturuyor. Hırsızın 'faşist lider' özellikleri, çevresini terörle sindirmesini ve söylediklerini bu yolla dinletmesini sağlıyor. Baskıya direnemeyen toplumların kaderi de diğerlerinin 'geri adımları'yla anlanıyor. Bu noktada, hırsız ve çetesinin "Otomatik Portakal" daki (A Clockwork Orange) Alex ve çetesine benzediklerini, 'terör'le beslendiklerini söylemek de mümkün. Filmin ilk karesinden itibaren bünyeye sinen terör olgusu, faşizan yapıyla mükemmel bir buluşma gerçekleştiriyor ve hırsızın hiç dinmeyen açlığıyla daha da 'görünür' hâle geliyor. Hissettirmekten ziyade göstermeyi amaçlıyor Greenaway ve 'gösterişçi' bir

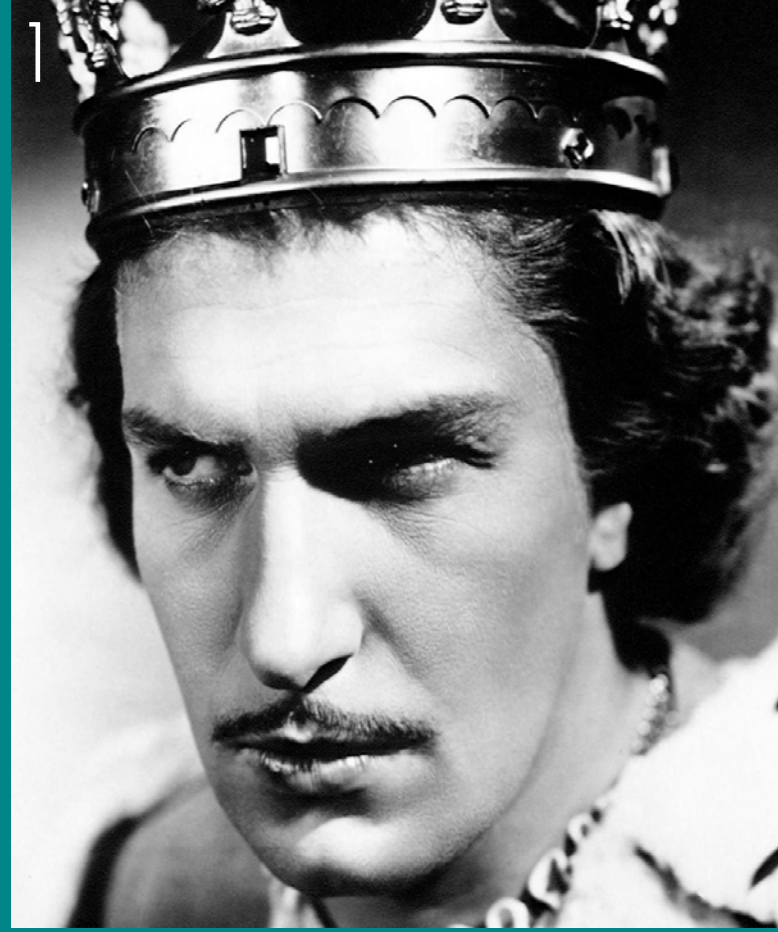
atmosfer yaratıyor filmiyle, 'korku imparatorluğu'nu gizlemeye çalışmadan.

Tüm bunları cebimize koyarak izlediğimiz "Aşçı, Hırsız, Karısı Ve Aşığı", en nihayetinde bir aşk hikayesi anlatıyor bizlere. Hırsızın 'karısı' ve onun 'âşığı'nın, besin zincirinin halkası olmaya doğru giden ilişkileri, filmin görsel dokusundaki 'kırmızı'nın içine saklanıyor. Her şeyi tüketip hiç eden hırsız, finalde 'yamyam' özelliklerini açığa çıkaran bir 'intikam'ın da nesnesi oluyor, 'korku'nun ters açısına tutsak ediliyor, açlığının cezasını 'doyarak' çekiyor...

Peter Greenaway'in filminin stiliyle içerikle mükemmel bir bütünlük sağlıyor. Geniş mekandaki kusursuz kamera hareketlerinin müsebbibi Sacha Vierny imzalı görüntüler ve Jean-Paul Gaultier imzalı kostümlerin liderlik ettiği bu stil, Greenaway'in 'teatral' atmosferi tırmandıran anlatımıyla eşleşirken, oyuncular da dışavurumcu kompozisyonlar çiziyorlar. Özellikle Michael Gambon, 'hırsız' performansıyla hikayenin atardamarı pozisyonuna oturuyor. Helen Mirren, Alan Howard ve 'aşçı'da Richard Bohringer de Gambon'a alan yaratma konusunda etkin hamleler yapıyorlar. 'Hırsız' karakterinin devasa boyutlardan küçülmeye doğru giden ruhunu köşeye sıkıştırmayı da bu oyuncuların becerisi sağlıyor. Ve son olarak, filmin hem grotesk hem de pitoresk atmosferini, yani 'çelişkili' doğasını kulağa aksettiren Michael Nyman imzalı müzik çalışmasına şapka çıkarıyoruz. Sinemasal unsurları teklemekten çalıştıran Peter Greenaway, "Her şeyin ağızdan girip anüsten çıkmasıyla ilgili" diye tanımladığı filmiyle 'yüksek sanat'ın yılmaz bir neferi olduğunu kanıtıyor sonuç olarak. [1]

100 YILLIK EFSANE VINCENT PRICE'IN 11 ÖLÜMSÜZ FİLMİ

1993'te aramızdan ayrılan, son filminde Tim Burton'la çalışma fırsatı bulan, 'korkunun efendisi' büyük aktör Vincent Price'ı, 100. doğum gününde 11 (12) filmiyle anmayı bir borç biliyoruz...

2 7 MAYIS 1911'DE ABD'DE DÜNYAYA GELEN, 1938'DE GİRDİĞİ SİNEMADAN NEREDEYSE ÖLÜMÜNE DEK KOPMAYAN

Price, klasik korku filmlerinin ikonudur. Asil duruşu, en ağır sözleri sarf ettiğinde bile şiiri andıran kadife sesi, şeytani bir hınzırlığa sahip çehresi, delici bakışları ve upuzun boyuyla beyazperdenin ölümsüzleri arasındadır. Dram, komedi, polisiye türü filmlerde de boy göstermişse de, akla korku filmlerini getirir. Başlarda tiyatroyla da ilgilenen Price'ın asıl yeri, 50 yıldan fazla boy gösterdiği sinemadır. 1960'ların ortalarından itibaren TV dizi ve filmlerine ağırlık veren usta oyuncu, Oscar'a hiç aday olmamasına karşın farklı yerlerde onur ödülleri alır. Meşhur 'şöhretler kaldırım'ında da yıldızla sahip olan Vincent Price'ın kariyerinden önemli noktalara, gelin kronolojik olarak göz atalım.

1 LONDRA KULESİ (TOWER OF LONDON, 1939-1962)

Sinemaya 1938'de "Service De Luxe" adlı komediyle adım atan Price'daki 'ürkütücü' potansiyel hemen fark edilmiş olmalı ki, bir yıl sonra 1939'da, gelecekteki kariyerini belirleyecek türe, yani 'korku'ya ufaktan geçiş yapar. Dramatik yani ağır basan filmde, daha sonra sıkça karşılaştırılacağı, bir başka korku ikonu Boris Karloff'la beraber oynar. Kuzgunları ve hayaletleriyle ünlü Londra Kulesi'nde 15. yüzyılda geçen olayları anlatan film, 1962'de yeniden çevrilir. Roger Corman imzalı yeni versiyonda, III. Richard dönemi daha ürkütücü bir şekilde anlatılmıştır. İlkinde Clarence Dükü George'u canlandıran Price, 1962'de başrole yükselerek Gloucester Dükü Richard'ı oynar. İkisi de siyah-beyaz filmleri birlikte izleyip Price'ın zaman içindeki dönüşümünü görmek heyecan verici.

2 KANLI GÖLGE (LAURA, 1944)

Price, 1940'larda komedi, dram, macera filmlerinde gözükse de, gerilim ağır basar. Ve asıl sürpriz, 1940'ların ikinci yarısından itibaren boy göstereceği kara-filmlerdir (film-noir). Türün altın dönemi yaşanırken, Price da arka arkaya en sağlam kara-filmlerde yerini alır. "Kanlı Gölge" ise türün en iyi örneklerinden biridir. "Çifte Tazminat"la birlikte başa giren bu Otto Preminger yapıtı, sansürün en azgın olduğu dönemde barındırdığı sürprizlerle dikkat çeker; alttan alta işleyen homo-erotizm, küçük dokunuşlarla ima edilen nekrofil gibi... Vera Caspary'nin romanından uyarlanan, beş dalda Oscar'a aday olup, görüntüleriyle ödül alan filmde 'Laura'nın ölümünün sırrını son ana dek çözmeye çalışırken, Shelby Carpenter rolündeki Price'ı da gencecik haliyle izlemenin tadını çıkarabilirsiniz.

2

3

4

5

3 CANAVARLAR SARAYI (HOUSE OF WAX, 1953)

3D film çılgınlığı, günümüze mahsus bir furya zannedilmesin. Price'ın başrolde olduğu bu film, 1954'ün Ocak ayında ülkemizde mavi-kırmızı gözlüklerle izlenmiş, eski tabiriyle bu 'üç buutlu' yapım seyirciden büyük 'alaka' görmüştü. 1933 yapımı "Mumyalar Müzesi"nin yeniden çevrimi olan, 2005'te "Mumya Evi" adıyla bir kez daha filme alınan öyküde, usta aktörü Profesör Henry Jarrod rolünde izliyoruz. Gotik sarayında insanları mumyalayan bir çılgının dehşet verici öyküsüne, Price'ın katkısı büyük. Viktorya döneminde, delilik ile dahilik arasında gidip gelen 'kötü adam' rolüne eldiven gibi uyan Price, 1960'larda tamamen kendini adayacağı korku türüne unutulmaz bir katkıda bulunuyor; sanki seyircisini 1959'da yerinden zıplatacak "Lanetli Tepe"ye hazırlıyor.

4 LANETLİ TEPE (HOUSE ON HAUNTED HILL, 1959)

Price'ın eşsiz performansı, çok önemli olmasa da hafızalarda yer eden film... 40 yıl sonra Geoffrey Rush ve Famke Janssen'le yeniden çevrilen, yeni neslin bu filmle aşına olduğu öykü, 1959'un seyircisi için hayli sert ve dehşet vericidir. Eksantrik milyoner Vincent Price ve eşi, beş kişiyi 'lanetli ev'lerine davet ederek bir oyun düzenler. Gece boyunca yaşanan dehşetin yüzü, elbette Price'dır. 1999'daki çevrimde Geoffrey Rush'ın ince bıyıklarıyla ve filmdeki soyadıyla (Price) doğrudan 1959'a saygı duruşunda bulunduğu yapım, ilk versiyonun yanında hayli sert kalıyor. Bir 'korku filmleri efsanesi'ne dönüşerek 1950'leri bu filmle kapayan Price, artık Edgar Allan Poe uyarlamaları ve Roger Corman'la yapacağı işbirliğine hazır halde 1960'ların eşiğindedir.

5 USHER'LARIN EVİ (HOUSE OF USHER, 1960)

B sınıfı yönetmenlerin piri Roger Corman ile yine B sınıfı korku-gerilimlerle parlamış Vincent Price'ın verimli işbirliğinin başladığını tescilleyen, beraberce yapacakları Edgar Allan Poe uyarlamalarının fitilini ateşleyen unutulmaz klasik. Her ne kadar Poe'nun öyküsünden ayrıldığı noktalar olsa da, tek başına film olarak da etki gücü yüksek bir gotik başyapıt. Seyirciye sürpriz yaparak, beyaza boyalı saçlarıyla karşımıza çıkan Price, can verdiği Roderick Usher karakterini karizması ve performansı ile ölümsüz kılmayı başarır. Kendisine yönelik ölümcül tehditlerden korkmayan ama bağırarak konuşulmasından, dokunulmasından rahatsız olan, problemli bir karakterdir Usher... Evin sırları açığa çıktıkça, filmin rahatsız ediciliği arttıkça, Price da devleşir.

6

7

8

6 DEHŞET SAATİ (PIT AND THE PENDULUM, 1961)

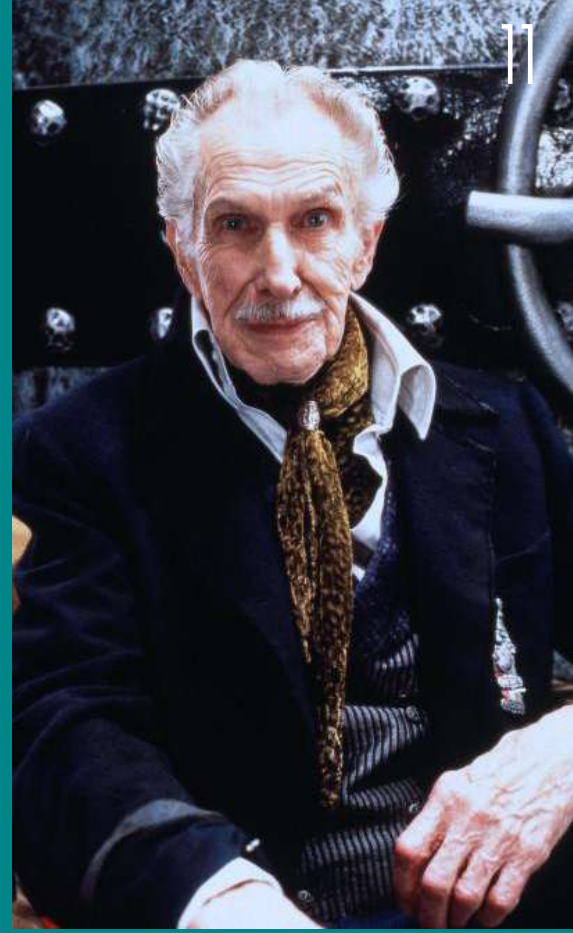
Vincent Price'la tanışmak için en uygun ve en dehşet verici yapıt. Yine bir Poe hikayesinden uyarlanan ve yine metni üzerinde oynanan film, bu haliyle de kendi başına halen etkisinden hiçbir şey kaybetmemiş saf bir klasik. Kız kardeşinin ölümü üzerine, ne olup bittiğini anlayabilmek için İspanya'ya, eniştesinin malikanesine gelen Francis'in burada maruz kaldığı dehşet verici olayları izliyoruz filmde. Vincent Price, yıllar içerisinde olgunlaştırdığı oyunculuğunun artık zirvesinde. Bir bakışıyla, bir duruşuyla dahi karşısındakini 'hazır ol'a geçirecek kadar yetkin, büyüleyici. Ortaçağ döneminden kalma kaleyi andıran bu mekanda, geçmişten süzülüp gelen işkence çığlıkları yükselirken, aynı anda tansiyonunuz ve adrenalininiz de ona eşlik ediyor.

7 KIZIL ÖLÜM (THE MASQUE OF THE RED DEATH, 1964)

Poe-Price-Corman buluşmasının bir başka parlak örneği. Corman'ın İngiltere'de çektiği ilk film olan "Kızıl Ölüm", nefes kesen sinemaskop görüntü çalışması, bir daha yaratılması zor gözükten o tuhaf, etkileyici gotik atmosferi ve elbette başrolde en büyük koz Vincent Price'la, klasik korku filmlerini sevenleri mest edecek bir deneyim. Avrupa'yı mezarlığa çeviren veba salgını döneminde, şatosuna kapanarak 'Kızıl Ölüm' diye anılan korkunç hastalıktan korunmaya çalışan Prens Prospero'nun yaptıklarını izlemek, epeyce rahatsız edici. Azrail'in pençesinden kurtulabilmek için yerel halkı öne sürmekten çekinmeyen bu bencil, acımasız ve zalim prensi, benzersiz mimikleri ve vücut diliyle başka hangi oyuncu Vincent Price kadar iyi yorumlayabilir ki?

8 KORKUNÇ DR. PHIBES (THE ABOMINABLE DR. PHIBES, 1971)

1970'lerle birlikte bir devir kapanıp, "Şeytanın Yavrusu" (Rosemary's Baby), "Yaşayan Ölülerin Gecesi" (Night Of The Living Dead) gibi örneklerle korku türü yeni bir dönemece girerken, eski tarzı bir müddet sürdüren filmler sinemalarda boy göstermeye devam etti. Karısının ölümüne sebebiyet veren doktorlardan intikamını almaya çalışan Dr. Phibes'in hikayesi de bu yapımlardan biriydi. Katalonya Film Festivali'nde Price'a özel mansiyon ödülü getiren film, olgunluk dönemine giren aktörün gövde gösterisi olarak da okunabilir. 1980'lerde gelecek olan Fantasporto 'en iyi erkek oyuncu' ödülü, Yaşam Boyu Başarı ödülü gibi payelerden önce, kendisine verilen ilk önemli ödülü sağlayan film olarak "Korkunç Dr. Phibes", Price'ın kariyerinde önemli bir köşe taşı.

9 UZUN GÖLGELER EVİ (HOUSE OF THE LONG SHADOWS, 1983)

Klasik korkuların devri çoktan kapanmış olsa da, arada 'acaba yeniden tutar mı?' denemeleri de yapılmadı değil. Nostaljik korku filmlerinin 'üç atlısı' olarak da bilinen Vincent Price, Peter Cushing ve Christopher Lee'yi bir araya getiren ve 1983'te çevrilen bu film, biraz gözden ırak kalmış olmasına rağmen, bugün rahatlıkla yeniden keşfedilip değerlendirilebilecek, hiç de fena olmayan bir yapım. Bir yazara, 20 bin dolar karşılığı 24 saat içerisinde "Uğultulu Tepeler" gibi bir roman yazması sipariş edilir. Geldiği şatoda yaşadıklarını ise, tahmin edersiniz. 80'lerin moda anlayışına uygun olarak komedi unsurlarına da yer veren film, aynı zamanda Price'a 12 yıl aradan sonra yeniden Katalonya Film Festivali'nde 'en iyi erkek oyuncu' ödülü kazandırır.

10 AĞUSTOS BALINALARI (THE WHALES OF AUGUST, 1987)

Bu defa usta aktörün kariyerinden çok farklı bir parça... Yaşlılık üzerine yapılmış en güzel filmlerden biri olan yapıt, daha çok Bette Davis ve Lillian Gish'in son ustalık gösterileri olarak anılsa da, Vincent Price için de durum pek farklı sayılmaz. İki yaşlı kadının yanında, Rus soylusu Bay Maranov rolünde tabloyu tamamlayan Price, Bağımsız Ruh Ödülleri'ne 'en iyi erkek oyuncu' dalında aday olur. 76 yaşındayken rol aldığı bu filmde artık ürkütücülüğünden pek eser kalmayan Price, dramatik rollerde de ne kadar iyi olduğunu, hayranlarına bir kere daha hatırlatmak ister gibidir. En büyük fanı Tim Burton sayesinde 1980'lerde yeniden onore edilen Price, sinema çevrelerinden özel bir saygı göreceği dönemdedir artık...

11 MAKAS ELLER (EDWARD SCISSORHANDS, 1990)

Tim Burton'un, 1982'deki ilk kısa filmlerinden birine "Vincent" adını verecek kadar büyük hayranlık duyduğu Price'ı oynatmayı başardığı unutulmaz yapıt. Burton'un bir bakıma 'alter ego'su da diyebileceğimiz Price, bu filmde tam da filmografisine uygun olarak, makas elli Edward'ı 'yaratan' bilim adamı rolünü üstleniyor. Price'ın, ölümünden üç yıl önce rol aldığı ve sinemada gözükmediği son film olan "Makas Eller", çağrıştırdığı "Frankenstein" hikayesiyle de usta oyuncuya gayet uyan bir eser. Hatta izlerken, keşke Price'la Burton aynı dönemin sanatçıları olsalarmış da, daha çok film yapsalarmış diyebilirsiniz. 1930'lardan 1990'lara uzanan efsaneye veda etmek için mükemmel bir yapıt...

HİRSIZLAR ŞEHİRİ

ORJİNAL ADI The Town

YÖNETMEN Ben Affleck

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 120 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Warner Bros.)

İLK UZUN METRAJLI YÖNETMENLİK çalışmasında Dennis Lehane'in "Kızımı Kurtarın"ı (Gone Baby Gone) beyazperdeye etkili bir biçimde uyarlayan Ben Affleck, ikinci filminde de bir uyarlamaya kucak açıyor ve Chuck Hogan'ın 'noir' havası taşıyan romanına el atıyor.

Affleck, romandaki atmosferi üç aşığı beş yukarı yansıtmayı başaran bir performansa ulaşıyor burada. Soygun mahallesinin 'ruh'unu aktarırken denediği numaralar etkili, özellikle de çetenin hazırlık aşamalarında yaşadıkları. Soygunculuğu 'rutin' halinde gerçekleştiren İrlandalıların, bu durumun içinden çıkmaya çalışmak gibi bir dertleri yok, bunu filmde net biçimde anlayabiliyorsunuz. Başkarakter Doug'un 'kurtuluş' arayışının peşine takılan bir film bu sonuçta. İçine hapsoldüğü 'suç mahallesi' Charlestown'dan çıkabilmenin koşullarını zorluyor genç adam...

Ben Affleck'in yönetmen kimliğiyle aktörlüğünün çok daha ötesinde bir yere konuşturduğunu, ikinci soygun sonrası polislerden kaçış sahnesindeki tekniğin üst düzeyde seyrettiğini ve de 'noir' havasının filmin belli bir yerine kadar tatmin edici bir şekilde yansıdığını söyleyebiliriz. [2]

👍 Jeremy Renner, "Ölümcül Tuzak"tan (The Hurt Locker) sonra bir kez daha döktürüyor bu filmde.

👍 Finalin 'umut'a dönük yüzü, hikayenin genel gidişatına çok da uygun değilmiş gibi...

AŞK TESADÜFLERİ SEVER

YÖNETMEN Ömer Faruk Sorak

YAPIM/SÜRE 2011 Türkiye, 117 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Böcek Yapım)

SİNEMAMIZIN 'POPÜLER' KANADININ ilginç karakterlerinden Ömer Faruk Sorak'ı aşk temasıyla 'kazık' bir imtihana sokan "Aşk Tesadüfleri Sever", adından da anlaşılacağı gibi rastlantıların aşk üzerindeki etkisini merkeze yerleştiren bir hikayeye sahip.

Çocukluklarından gelen bir fotoğraf aracılığıyla yeniden bir araya gelen iki âşığın, melodramatik işaretlemelerle yüklenmiş hikayesini izlediğimiz film, dramla trajedi arasında gezinen yapısını romantik komedi unsurlarıyla da donatıyor, en azından belli bir süresinde. Nostaljik sayıklamalara da gebe bir anlatım tutturan Sorak, iki saatlik filminin özellikle ilk yarısında 'romantik' yapıyı iyi kuruyor, oyuncularının da katkısıyla 'inandırıcı' bir hikaye kurgusunu öne çıkarıyor. Ancak filmin ikinci yarısında, özellikle de finale doğru yaklaşıldığında işler sarp sarıyor ve o ana kadar korunan 'ikna edici' yapının yerini "Bu kadar da olmaz!" dedirtecek hamleler alıyor.

Bütün eksiklerine rağmen, iyisini yapmayı pek beceremediğimiz aşk filmlerinin 'katlanılabilir' örneklerinden biri "Aşk Tesadüfleri Sever". "Buna da şükür!" dedirtin cinsten anlayacağınız. [2]

👍 Genç aktris Belçim Bilgin, hikayenin romantizm boyutuna enerjisiyle çok şeyler katıyor.

👍 Yiğit Özşener'in canlandırdığı 'öteki âşk'ın motivasyonunu anlamak mümkün olmuyor filmde.

AŞK SARHOŞU

ORJİNAL ADI Love And Other Drugs

YÖNETMEN Edward Zwick

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 108 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (20th Century Fox)

JAMIE REIDY'NİN İLAÇ DÜNYASIYLA ilgili "Aşk Ve Başka İlaçlar" adlı kitabını çok daha 'ilginç' bir romantik komediye dönüştürüyor "Aşk Sarhoşu".

Başkahramanın bir 'kaybeden' olarak çizilmesi, Pfizer'a girdikten sonra 'kazanma'ya başlaması, Parkinson hastası genç kadınla tanıştıktan sonra 'sevme'yi öğrenmesi, yaşadıkları sonrasında 'olgunlaşması'yla şekillenen bir rota izleyen senaryo, sinema için çekici bir toplama ulaşmış oluyor böylece. Bu ilişkinin çevresine serpiştirilen kimi unsurlar da tamamlayıcı kimliğiyle görevlerini yapıyorlar. Tüm bunlara, 'mucize ilaç' Viagra'nın piyasaya çıkışıyla yaşanan 'histeri' de eklenince, mideye oturmuyacak bir yemek yapacak 'malzeme' toplanmış oluyor. Deneyimli yönetmen Edward Zwick de bu malzemeyi değerlendirme konusunda yeterince 'istekli' görünüyor ve bir 'düzen' içinde harmanlamayı başarıyor.

Jake Gyllenhaal ve Anne Hathaway'e Altın Küre adaylığı getiren "Aşk Sarhoşu", uyarlandığı kitabı bir çıkış noktası olarak kullanıp bambaşka bir yöne doğru savrulan bir çalışma. Kitabın ilaç şirketlerine dair barındırdığı eleştirel boyut, filmde de yerini alıyor ama temel kimi ipuçlarıyla. [2]

👍 Anne Hathaway, her zamanki 'rahat' performansını burada da sergilemeyi başarıyor.

👍 İlaç müessesilerinin doktorlarla olan ilişkileri, ziyadesiyle 'karikatür' etkisine sahip filmde.

46. Chicago
Uluslararası Film Festivali
Dünya Sineması

9. Almaata
Uluslararası Film Festivali
Grand Prix Ödülü

15. Sofya
Uluslararası Film Festivali
Jüri Özel Ödülü

30. İstanbul
Uluslararası Film Festivali
Ulusal Yarışma

47. Uluslararası Antalya
Altın Portakal Film Festivali
En İyi Müzik Ödülü

22. Ankara
Uluslararası Film Festivali
Mahmut Tali Öngören Özel Ödülü
Umut Verce Senaryo Yazarı
En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu

Karların beyazında yürek burkan bir masal...

kar beyaz

Sabahattin Ali'nin AYRAN adlı eserinden... Yönetmen Selim Güneş

HAKAN KORKMAZ SİNEM İSLAMOĞLU GÜRSAN PİRİ ONURLU KAYA AKKAYA ZİVER ARMAĞAN AÇIL RUHAN ODABAŞ SİNAN KOÇAL

yöneten
yönetmen
ÖZKAN ÇELİK

oyuncu
yapıcı
SERHAN NASIRLI

ses
tasarım
MUSTAFA DURMA / CODY BILES / BURAK TOPALAKÇI

niçin
MİRCAN

kurgu
AHMET CAN ÇAKIRCA / SELİM GÜNEŞ

görsel
yönetim
SERDAR ÖZDEMİR

yatırımcı
yapımcılar
BORA TAMUSTA / EMRE GÜNEŞ

ortak
yapımcılar
MÜNİRE ARMSTRONG / GRAAL S.A. / NIKOS MOUSTAKAS

yapıcı
NUR GÜNEŞ

eser
SABAHATTİN ALİ "Ayrılan"

senaryo
SELİM GÜNEŞ

yönetim
SELİM GÜNEŞ

5

1

4

3

1 - SİYAD'ın seçtiği belgeseller DOCUMENTARIST'te

SİYAD'ın (Sinema Yazarları Derneği) seçtiği 18 belgesel, 31 Mayıs-5 Haziran tarihleri arasında dördüncüsü düzenlenecek DOCUMENTARIST'in "Türkiye Belgeselleri Seçkisi"nde gösterilecek. Bu çalışmalar, 2011 sonunda verilecek olan SİYAD Türk Sineması Ödülleri'nin belgesel adayları konusunda da ilk ipuçlarını verecek.

2 - Istancool Kültür Festivali

İlki geçen yıl düzenlenen Istancool, bu yıl birbirinden ünlü konuklarıyla ilgi çekiyor. 27-29 Mayıs tarihleri arasını rezerve eden festivalde, Kirsten Dunst'tan Terry Gilliam'a, Michael Stipe'tan Tilda Swinton'a kadar birçok ünlü ismi görme şansına sahip olacağız. Bir aksilik çıkmazsa tabii!

3 - "Yalan Dünya"

İstanbul Modern Sinema'da *İstanbul Modern Sinema*, Goethe-Institut işbirliğiyle, Rainer Werner Fassbinder'in 1973 yapımı bilimkurgu filmi "Yalan Dünya"yı (Welt Am Draht) Türkiye'de ilk kez gösterecek. Alman televizyonu için restore edilmiş iki bölümlük versiyonuyla ilk kez 2010 Berlin Film Festivali'nde beyazperdeye yansıyan film, 2 Haziran Perşembe 17.00'de sinemaseverlerin karşısına çıkacak.

4 - The Rum Diary

'Gonzo' gazeteciliğin mimarı Hunter S. Thompson'ın 1960'ların başında yazdığı ama 1990'ların sonunda yayımlanabilen romanı, Bruce Robinson'ın elinde beyazperdeye taşıyor. Gene bir Thompson uyarlaması olan "Vegas'da

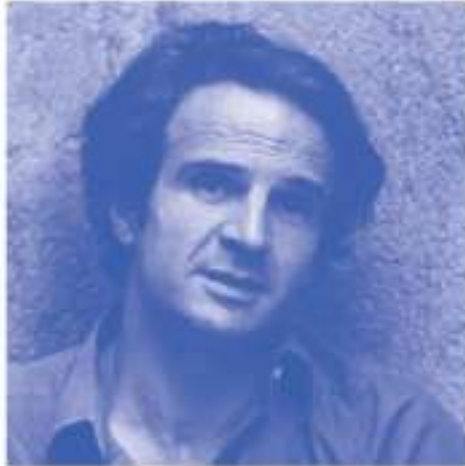
Korku Ve Nefret'te (Fear And Loathing In Las Vegas) de oynayan Johnny Depp'in başrole oturduğu yapımın planlanan gösterim tarihiyse 28 Ekim.

5 - Acı Tatlı Hayat (Dalkomhan Insaeng)

Bu hafta gösterime giren "Şeytanı Gördüm"ün (Akmareul Boatda) yönetmeni Kim Ji-woon ile başrol oyuncusu Lee Byung-hun'u 2003'te buluşturan bu enfes 'stilize' intikam hikayesini hâlâ izlememiş olan varsa, "Şeytanı Gördüm"ün gaziyla da olsa mutlaka görsün lütfen!

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde

“Sanıyorum, teknik 'know-how' bilgimin kökeni, 'Kiracı'daki (The Lodger) çalışmama kadar uzanır. İşin doğrusu, o zamanlarda öğrendiğim teknikler ve kamera kuralları, daha sonra da yardımıma koştı.”

Alfred Hitchcock